

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

1 юли 1969 година*

По дело 24/68

Комисията на Европейските общности, представлявана от г-н Sandro Gaudenzi, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Emile Reuter, правен съветник на Комисията, 4 Boulevard Royal,

ищец,
срещу

Италианската република

от г-н Adolfo Maresca, пълномощен министър, в качеството на представител, подпомаган от адв. Pietro Peronaci, substitut a l'Avvocatura Generale dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург, в италианското посолство,

ответник,

С предмет иск за обявяване на неизпълнение от Италианската република на задълженията ѝ по силата на Договора за създаване на Европейската икономическа общност, облагайки с такса, наречена „статистическа” (diritto di statistica) стоки, изнасяни в други държави-членки в противоречие с член 16 от упоменатия договор, и облагайки с такса, наречена „статистическа” стоки, предмет на регламенти на Съвета, засягащи общите аспекти на селскостопанските пазари, и внасяни от други държави-членки, в противоречие със упоменатите регламенти.

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. Trabucchi и г-н J. Mertens de Wilmars (докладчик), председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н W. Strauß, г-н R. Монасо, г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: г-н К. Ромер,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. Комисията е сезирала Съда в съответствие с член 169 от Договора с искане да се установи, че Италианската република не е спазила задълженията си, произтичащи

* Език на производството: италиански.

от член 16 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, като събира статистическа такса, начислявана върху стоките, предмет на износ към останалите държави-членки.

2. С тази жалба се иска решение, че посредством налагането на статистическа такса върху стоките, предмет на регламентите на Съвета, засягащи определени общи аспекти на селскостопанските пазари и внасяни от други държави-членки, Италианската република не е спазила задълженията си, произтичащи от съвместните разпоредби на член 189 от Договора за ЕИО и член 21, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 120/67, член 19, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 121/67, член 13, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 122/67, член 13, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 123/67, член 22, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 804/68, член 22, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 805/68, член 23, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 359/67, и член 3, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 136/66.

Понятие за такси, имащи равностоен ефект

3. По смисъла на член 9 от Договора за ЕИО, Общността се изгражда на основата на митнически съюз, който от своя страна се основава на забраната за въвеждане между държавите-членки на мита и на всякакви такси, които имат равностоен ефект, и на приемането на обща митническа тарифа в техните отношения с трети страни.

Член 12 забранява въвеждането на нови мита върху вноса или износа и на всякакви такси, имащи равностоен ефект. По смисъла на член 13 и член 16 митата и таксите, имащи равностоен ефект, както върху износа, така и върху вноса в сила между държавите-членки се премахват по начина, предвиден в тези членове.

4. Поставянето на тези членове в началото на тази част от Договора, посветена на принципите, на които се основава Общността, като член 9 е първата разпоредба, която е поставена в началото на главата, регламентираща свободното движение на стоки, и членове 12, 13 и 16 в началото на раздела за премахването на митата между държавите-членки, е достатъчно да покаже фундаменталната роля на забраните, предвидени в тях.

Важността на тези забрани е такава, че за да се предотврати тяхното заобикаляне посредством различни митнически и финансови мерки, Договорът има за цел да предотврати всеки възможен неуспех при тяхното прилагане.

5. Член 17 затова посочва, че забраните в член 9 също се прилагат към митата, имащи фискална същност.

Член 95, който се намира, както в частта на Договора, която разглежда „Политиката на Общността”, така и в главата, отнасяща се до данъчните разпоредби, има за цел да отстрани всяко фискално нарушение на забраните, предвидени посредством забраната на налагане върху вносните продукти на вътрешно облагане, което надхвърля облагането на местните продукти.

6. Като забранява налагането на митата, Договорът не прави разграничение между стоките в зависимост от това, дали те се конкурират с продуктите от внасящата ги страна.

Така, целта на премахването на митническите бариери не е просто да се премахне тяхната защитна природа, тъй като Договорът цели обратното, да предаде общ характер и действие на правилото за премахване на митата и на таксите, имащи равностоен характер, за да гарантира свободното движение на стоките.

7. От системата като цяло и от общия и абсолютен характер на забраната на всякакви мита, приложими към стоките, движещи се между държавите-членки следва, че митата се забраняват независимо от целта, за която са въведени и използването на приходите от тях.

Оправданието за налагането на тази забрана се основава на факта, че всяка имуществена такса, независимо от това, че е незначителна като размер, наложена върху стоките, по силата на факта, че те пресичат граница, представлява пречка пред свободното движение на тези стоки.

8. Разпростирането на забраната за въвеждане на мита върху таксите, имащи равностоен ефект, има за цел да допълни забраната за създаване на пречки пред търговията, създавани от тези мита посредством увеличаването на нейната ефективност.

Използването на тези две допълващи се концепции е насочено, в търговията между държавите-членки, към избягването на налагането на всякакви имуществени такси върху стоките, които са в оборот в рамките на Общността по силата на факта, че те пресичат национална граница.

9. Така, за да се характеризира една такса, като имаща действие равностойно на мито, е важно да се разгледа това действие в светлината на целите на Договора, в частите, разделите и главите, в които се намират членове 9, 12, 13 и 16, особено по отношение на свободното движение на стоки.

Следователно, всяко имуществено облагане, независимо от малкия му размер, както и от предназначението му и от начина на прилагане, което се налага едностранно върху местните или чуждестранните стоки, при тяхното пресичане на границата, и което не представлява мито в тесен смисъл, представлява такса, която има равностоен ефект по смисъла на членове 9, 12, 13 и 16 от Договора, дори ако тя не е наложена в полза на държавата, не произвежда дискриминационен или защитен ефект или ако продуктите, върху които се налага не се конкурират с който и да е вътрешен продукт.

10. От всички посочени разпоредби и тяхната връзка с другите разпоредби на Договора следва, че забраната за въвеждане на нови мита или на такси, имащи равностоен ефект, свързана с принципа на свободното движение на стоки,

представлява основно правило, което, без да нарушава другите разпоредби на Договора, не позволява каквито и да е изключения.

11. В тази връзка, от член 95 и последващите следва, че понятието за такса, имаща равностоеен ефект не включва облагането, което се налага по същия начин в рамките на една държава върху вносните продукти и сходните местни продукти, или която попада, при отсъствието на сравними местни продукти, в обхвата на облагане, имащо такъв характер в рамките, предвидени в Договора.

Въпреки, че при определени обстоятелства не е невъзможно действително предоставяна услуга да представлява основание за възможно пропорционално заплащане за предоставянето ѝ, това може да се приложи само при определени обстоятелства, които не могат да доведат до заобикалянето на разпоредбите на членове 9, 12, 13 и 16 от Договора.

Оспорваната такса

12. Ответникът на първо място подчертава, че Комисията греши като разделя статистическата такса на две самостоятелни понятия, едното, отнасящо се до вноса, а другото до износа, когато правната природа на оспорваната такса трябва да се определи, като се отчете нейната истинска природа, а не чрез разбиването ѝ на две отделни такси.

Според ответника, обстоятелството, че статистическата такса се налага при пресичането на стоките на границата, без да се прави разлика между внос и износ или между местни и чуждестранни продукти, *ipso facto* преклудира всяка възможност да бъде разглеждан като такса, имаща равностоеен ефект на мито, след като всяка закрила на местните продукти или на дискриминиране е премахната.

13. От друга страна, Комисията разбива оспорваната такса на две отделни облагания, които имат действие съответно равностойно на мито върху вноса и на мито при износа и в много ограничена степен със закрилящ или дискриминационен ефект.

14. Без значение е за определянето по силата на Договора, дали оспорваната такса се третира като общ данък или представлява две отделни такси, едната върху вноса, другата върху износа.

Тъй като тя се прилага върху всички стоки, пресичащи границата, въпросната такса преняства взаимното проникване, към което е насочен Договорът и така въздейства върху свободното обръщение на стоките, както митото.

Ниският размер на таксата не променя характера ѝ по отношение на принципите на Договора, който с цел определянето на правомерността на тези такси, не позволява замяната на количествените критерии да бъде за сметка на тези, които определят характера им.

15. В допълнение, италианското правителство твърди, че оспорваната такса представлява заплащане за предоставена услуга и като такава не може да бъде определяна като такса, имаща равностоен ефект.

Според италианското правителство, целта на въпросната статистика е точно да се определи действителното движение на стоките, и като последица, промяната в състоянието на пазара. То твърди, че точността на така предоставената информация позволява на вносителите да имат по-конкурентна позиция на италианския пазар, докато износителите получават сходно преимущество в чужбина и че специалните преимущества, които дилърите получават от проучването оправдава заплащането на тази обществена услуга от тяхна страна и още повече доказва, че оспорваният данък има характера на *quid pro quo*.

16. Въпросната статистическа информация е от полза за икономиката като цяло и *inter alia* за съответните административни власти.

Дори ако конкурентната позиция на вносителите и износителите би се подобрила в резултат от това, статистиката все още представлява преимущество, което е толкова общо и толкова трудно за оценка, че оспорваната такса не може да се разглежда като аргумент за особена полза, която действително е предоставена.

17. От всичко казано дотук става ясно, че доколкото оспорваната такса се налага върху износа, тя противоречи на член 16 от Договора.

18. По отношение на статистическата такса, налагана върху вноса от другите държави-членки на продуктите, предмет на регламентите, отнасящи се до общата организация на пазарите, упоменатите по-горе разпоредби на тези регламенти забраняват налагането на каквото и да е мито или на такса с равностоен ефект върху търговията между държавите-членки.

Понятието за „такса с равностоен ефект” допълващо това за „мито” беше препотвърдено в упоменатите по-горе регламенти от членове 9, 12 и 13 от Договора.

Нищо в посочените регламенти не оправдава заключението, че те имат за цел да придадат на тази концепция обхват, различен от този, които съществува в рамките на самия Договор, особено като се има предвид, че тези регламенти отчитайки особените условия за създаването на общ пазар на селскостопански продукти, преследват същите цели, като членове 9 - 13 от Договора, в изпълнение на които са приети.

19. В съответствие с член 189 от Договора, тези регламенти са задължителни в своята цялост и се прилагат пряко във всички държави-членки. С нарушаването на техните разпоредби ответникът не спазил задължението си, произтичащо от Договора.

По съдебните разноски

20. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

Ответникът не е обосновал своите твърдения.

По изложените съображения, Съдът реши:

1. С налагането върху износа към другите-държави членки на Общността на таксата, предвидена в член 42 от Указ № 723 на Президента на Републиката от 26 юни 1965 г., Италианската република не е спазила задължението си произтичащо от член 16 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

2. С налагането върху износа към другите-държави членки от Общността на таксата, предвидена в член 42 от Указ № 723 на Президента на Републиката от 26 юни 1965 г. върху стоките, предмет на регламентите на Съвета отнасящи се до някои организации на селскостопанските пазари, Италианската република не е спазила задълженията си, произтичащи от член 189 от Договора и член 21, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 120/67, член 19, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 121/67, член 13, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 122/67, член 13, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 123/67, член 22, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 804/68, член 22, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 805/68, член 23, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 359/67, и член 3, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 136/66.

3. Ответникът се осъжда да заплати разноските.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 1 юли 1969 година.

Подписи